

Rupert Isaacson (vert. Daniëlle Stensen-Alders): ‘ De Paardenjongen .’ De zoektocht van een vader naar de belevingswereld van zijn autistische zoon. Uitgeverij Cargo, Amsterdam 2009. ISBN: 97890234401929. Vert. van: *The horse boy*. (Autisme/PO/1)

Soort boek: Ervaringsverhaal over een episode uit het leven van Rowan, een autistische jongen, vanuit het perspectief van Rupert Isaacson, de vader van Rowan. Vanaf het moment van de geboorte tot na een reis die het gezin maakte naar Mongolië om te zoeken naar oplossingen voor Rowans autisme. Dat proberen zij te doen met behulp van alternatieve geneeswijzen van sjamanen en contact met dieren. Het boek heeft dan ook een enigszins alternatieve inslag. Met illustratieve kleurenfoto's. Het verhaal wordt ook verfilmd. Zie <http://www.horseboymovie.com/trailer-only.php>

Over de schrijver: De van oorsprong Engelse Rupert Isaacson woont met zijn zoon Rowan en zijn vrouw Kristin Neff in Texas. Kristin is Boeddhist en als psychologe werkzaam aan de universiteit. Rupert gaat uit van een holistische visie, werkte als paardentrainer, maakte vele reizen (hij leerde zijn vrouw Kirstin kennen toen zij beide in India zaten), was journalist en ook werkzaam tussen de Bosjesmannen in de Kalahariwoestijn in Afrika. Hij schreef stukken voor onder meer Esquire, Daily Telegraph, en National Geographic. Momenteel zet Rupert een paardenprogramma met paardentherapie voor PPD-kinderen op.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Rupert Isaacson hoe hij en zijn vrouw erachter komen dat Rowan autistisch is. Rowan's taalontwikkeling is anders, hij trekt zich vaak terug in zijn eigen wereld, is angstig, rolt gillend over de grond, maakt geen contact en wordt heel lang niet zindelijk. Als hij tweeënhalf jaar is wordt de diagnose autisme gesteld. Rupert en Kristin proberen zo goed en zo kwaad mogelijk met de beperkingen van hun zoon om te gaan. Door toeval ontdekken ze de positieve invloed van merrie Betsy op Rowan. En ook een traditionele ceremonie van een aantal Afrikaanse Bosjesmannen die Texas bezoeken maakt hem rustiger. Omdat de reguliere therapieën Rowan alleen maar onrustig en angstig maken, besluiten ze samen met Rowan te paard door Mongolië te trekken. Ze willen advies vragen aan Sjamanen die daar natuurgeneeswijzen beoefenen. De tocht door Mongolië en de diverse rituelen hebben een blijvend positief effect op Rowan.

Wat viel op: Dat Rupert en Kirstin zo'n hele eigen alternatieve zoektocht maken. Niet veel autisten zullen met hun ouders sjamanen bezoeken in Mongolië. Dat ze Temple Grandin raadplegen, een autistische professor die o.a. onderzoek doet naar diergedrag en zegt dat autisten en dieren op dezelfde manier denken.

Citaten: Pag. 27: “En de kinderarts, die zou toch ook iets gemerkt moeten hebben?’ ‘Dat heeft hij blijkbaar niet. Het lijkt erop dat we het zelf moeten doen.’ En dat bleek. Toen Rowan steeds slechter ging functioneren, werd het zelfs moeilijk om de kost te blijven verdienen. Ik hield op met paardrijden. Rowan gedroeg zich zo onvoorspelbaar dat ik hem niet in de buurt van paarden wilde hebben. Onze verwachting dat Rowan een leven vol avontuur met ons zou delen, werd de bodem ingeslagen. In plaats daarvan was het leven een eentonig automatisme geworden: we gingen van de ene therapieessie en beoordelingsbijeenkomst naar de andere en moesten in de slag met verzekeringsmaatschappijen, therapeuten en de steeds heftigere, onverklaarbare driftbuien van Rowan.”

Pag. 206:”(...) Sjamanen, ging Rowan verder, zijn stemmetje klonk als muziek in het donker. ‘Klets, klets, klets, op je rug. En toen deed Tomoo...”Weer iets wat ik niet kon volgen en toen het woord: ‘vriend’. (...) Mijn zoon vertelde een verhaal. Het verhaal van zijn eigen ervaringen. Ik was stomverbaasd. (...) ‘Je vertelt me over je avontuur Rowan. Sjonge jonge.”

Pag. 384-385: “Vlak voordat we uit Engeland vertrokken, waren Kirstin en ik naar Cambridge gegaan, voor een gesprek met dr. Simon Baron-Cohen, waarschijnlijk de meest vooraanstaande autismedeskundige van Engeland. Ik was het niet met al zijn theorieën eens. Hij was bijvoorbeeld van mening dat de huidige pandemie van autisme werd veroorzaakt door betere diagnostiek en niet door milieuverontreiniging, zoals veel andere wetenschappers denken. Kirstin, die haar psychologietitel in de strijd wierp, wees erop dat als die pandemie werd veroorzaakt door betere diagnostiek, andere soorten geestelijke aandoeningen die eerder als autistisch werden beschouwd minder zouden moeten voorkomen. Ze waren het erover eens dat ze het niet met elkaar eens waren.”

Recensie: grtz. Mieke(<http://www.wolfhondenonline.nl/forum/viewtopic.php?p=88415&sid=396a565c5d14ad4d9a3d48a7769ba1e7>) :

“Vandaag uitgekomen, "De paardenjongen" voor mensen met een autistisch kind of gevoel met kinderen en dieren in het algemeen . Beetje commercieel, maar heb het in een adem uitgelezen, wat een mooi boek, spreekt zoveel kracht en onmacht uit van de ouders (vooral de vader). Heb heerlijk zitten brullen Echt een aanrader. “

Anja Schüller(www.leefwijzer.nl) : “De Paardenjongen heeft me diep geraakt. De band tussen Rowan en Betsy is heel bijzonder. Over de rituelen met de sjamanen was ik nogal sceptisch, maar het resultaat is er. Ik zal dit verhaal nooit vergeten.”

Dizzie recensie (http://www.dizzie.nl/b_21911_De-Paardenjongen.php) : (...) Boeiend en intrigerend is het eerlijke, open en oprechte verhaal dat vader Rupert in *De paardenjongen* vertelt (...) Het boek blinkt uit in verschillende dingen. (..)De helderheid in het beschrijven van gevoelens, gedachten, onzekerheden en levensovertuiging maakt het verhaal een waar juweel. Nergens meelijwekkend of anderzijds zelfbeklag. Juist het sterke, positieve en menselijke dat de auteur overbrengt op de lezer maakt dat het boek een must is om te lezen.